

Arrest

nr. 211 265 van 19 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 mei 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : D. (..)

voornaam : N. (..)

geboortedatum : 02.02.1983

geboorteplaats : Oujda

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.05.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

© 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 2.11.2017 en 31.01.2018, Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart op 28.05.2018 aan de politie van Antwerpen dat ze een partner heeft in België, namelijk (...). De wettelijke samenwoont die betrokkene wenste te registeren met Dhr. (...) ("20.03.1978), die legaal in België verblijft, werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart ook aan de politie dat ze geen kinderen in België heeft en geen familieleden in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 28.05.2018 door de politie van Antwerpen en verklaart dat ze borstkanker heeft, waarvoor ze medicatie neemt, maar geen chemo krijgt. Betrokkene weigerde op 28.05.2018 haar medicatie echter mee te nemen naar het politiekantoor. Betrokkene diende in 2016 reeds een medische regularisatieaanvraag in betreffende de borstkanker. Deze aanvraag werd op 2.11.2017 echter ongegrond verklaard. Betrokkene toonde nadien niet aan dat er nieuwe ontwikkelingen waren wat haar ziekte betreft. Een schending van artikel 3 EVRM niet aangetoond. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingen zijn, het gene in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatsecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, maar dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending artikel 8 EVRM

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen om kleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 sexies dd. 28.05.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn:

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 28.05.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11. f1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4,5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een vroegere verwijdering werd nageleefd door verzoekster.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3,4° dient opgemerkt te worden dat verzoekster op 10.10.2017 een verklaring van wettelijke samenwoning deed met haar partner (...), maar dat de Stad Antwerpen weigerde deze wettelijke samenwoning te registreren na een negatief advies van het Parket van Antwerpen. Na het interview, in het kader van de procedure samenwoning, ontving zij een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kon niet anders dan het interview af te leggen.

Bovendien merkt verzoekster op dat zij en haar partner beroep hebben aangetekend tegen de weigering van de wettelijke samenwoning en dat deze procedure thans hangende is voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen. "

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

De bijlage 13septies die op 28.05.2018 (stuk 2) werd afgeleverd heeft om bovenvermelde redenen geen juridische grondslag.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat de weigering van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijke gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en omdat verzoekster geen kinderen in België heeft en geen familieleden.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat de weigering van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijke gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en omdat verzoekster geen kinderen in België heeft en geen familieleden.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekster heeft een duurzame relatie met de heer (...), waar absoluut geen rekening mee wordt gehouden.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verweerster heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden met de duurzame relatie met de heer (...) waarmee hij een gezinsleven heeft.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht of inreisverbod het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Hij moet een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Artikel 8 EVRM: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover hij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Het is duidelijk dat verweerster in haar motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat zij een partner heeft en een gezinsleven heeft en enkel verwijst naar de weigeringsbeslissing omtrent de wettelijke samenwoning wat een contra-indicatie zou vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 2 november 2017 en 31 januari 2018. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Zo wijst de verwerende partij erop dat de wettelijke samenwoning die verzoekende partij trachtte te registreren geweigerd werd omdat deze niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame verbintenis. Dit vormt dan ook een contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven en verder heeft verzoekende partij geen kinderen noch andere familieleden in België zodat er geen schending van artikel 8 EVRM voorligt. Ook de medische problematiek werd in overweging genomen waarna de verwerende partij besluit dat dit een terugkeer niet verhindert. De verwerende partij besluit dan ook: *“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor drie jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoekende partij ook geenszins worden gevolgd in haar stelling als zou een loutere standaardmotivering voorliggen. Er wordt ingegaan op verzoeksters voorgehouden gezinsleven en haar medische situatie, haar illegale verblijfssituatie en het gegeven dat geen elementen blijken die zich verzetten tegen de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd. Verder wordt ook geduid waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel wordt geacht. De Raad wijst er daarbij op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Waar verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet correct is nu de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek niet correct is, wijst de Raad erop dat het bestreden inreisverbod werd gegeven omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, waarbij verwezen wordt naar de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 2 november 2017 en 31 januari 2018. De Raad wijst er hierbij op dat een bevel om het grondgebied te verlaten, in casu het bevel van 28 mei 2018, conform artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, gepaard moet gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar:

“1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu heeft de verwerende partij geopteerd voor de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Het ganse betoog van verzoekende partij over de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is in casu hoegenaamd niet dienstig. Voor zover de verzoekende partij met haar betoog lijkt te willen aangeven dat het bevel van 28 mei 2018 waarmee het inreisverbod gepaard gaat, nietig is, kan de Raad haar hoegenaamd niet volgen. Immers nogmaals wijst de Raad erop dat het inreisverbod niet werd afgegeven omdat er aan het bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gekoppeld, maar wel omdat de verzoekende partij eerdere verwijderingsbeslissingen niet heeft uitgevoerd. De kritiek van verzoekende partij op de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek bij

het bevel van 28 mei 2018 doet overigens geen afbreuk aan dit bevel dat gesteund is op de overweging dat verzoekende partij zonder geldig visum op het grondgebied verblijft.

Verzoekende partij verwijst voorts naar de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet maar de Raad wijst erop dat, naast het feit dat deze bepaling is opgeheven, artikel 74/14 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel terwijl de in casu bestreden beslissing een inreisverbod betreft.

2.5. Verzoekende partij verwijst voorts naar het gegeven dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met haar partner, maar de Raad wijst erop dat de verwerende partij dit gegeven wel degelijk in overweging heeft genomen doch gewezen heeft op de weigering van registratie van deze wettelijke samenwoning en het feit dat dit een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit het gegeven dat de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd nadat werd vastgesteld dat deze wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis maar op het verwerven van een verblijfsrecht afleidt dat in casu geen sprake is van een effectief gezinsleven zodat er geen schending is van artikel 8 EVRM. Het argument dat verzoekende partij en haar partner beroep hebben aangetekend tegen de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Indien de verzoekende partij alsnog in hoger beroep gelijk krijgt, dan staat het haar vrij dit gegeven op te werpen in het kader van de vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

2.6. Zoals reeds hoger gesteld heeft de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk gemotiveerd waarom zij een inreisverbod voor de duur van drie jaar in casu gepast acht. Zoals blijkt is de verwerende partij nagegaan welke elementen de zaak van de verzoekende partij kenmerken en heeft zij vastgesteld dat verzoekende partij geen gezinsleven heeft in België dat onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt, noch medische argumenten kan doen gelden. Nu verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om in België te verblijven en gelet op de hardnekkigheid om toch illegaal op het grondgebied te verblijven, acht de verwerende partij het in het licht van het belang van de immigratiecontrole proportioneel dat een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd. De Raad kan de verzoekende partij geenszins volgen in haar betoog dat deze motivering niet dienend zou zijn ter motivering van de duur van het inreisverbod. Evenmin kan zij gevolgd worden in haar betoog dat enkel omwille van de vaststellingen inzake haar wettelijke samenwoning, het niet hebben van kinderen en familie in België er geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar. Verzoekende partij gaat daarmee duidelijk voorbij aan de overige elementen die de verwerende partij gehanteerd heeft om te opteren voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. De subjectieve overtuiging voorts van de verzoekende partij dat de opgegeven redenen niet afdoende zijn om de duurtijd van drie jaar te verantwoorden, kan geen afbreuk doen aan de kennelijke redelijkheid van deze redenen. Nogmaals wijst de Raad erop dat wel degelijk werd rekening gehouden met de relatie met de partner maar dat de verwerende partij op goede gronden beslist heeft dat er in casu geen sprake is van een werkelijke gezinsrelatie.

2.7. De Raad kan verzoekende partij op lezing van de motieven van de bestreden beslissing geenszins volgen als zou de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op quasi automatische wijze de termijn van drie jaar gehanteerd hebben. Er blijkt duidelijk uit de motieven dat de verwerende partij wel degelijk de specifieke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken in ogenschouw heeft genomen.

2.8. Waar verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat om onder de toepassing van artikel 8 EVRM te vallen, verzoekende partij moet aantonen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied. Zij toont dit evenwel niet aan nu uit onderzoek van het parket is gebleken dat de relatie die zij heeft met de voorgehouden partner enkel gericht is op het verwerven van een verblijfsrecht en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis. Verzoekende partij betwist verder ook niet dat zij geen kinderen noch andere familie in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

2.9. Verzoekende partij toont geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen of beginselen aan. Voor zover de verzoekende partij nog verwijst naar de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van voormelde bepaling.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER